

„eternului feminin“. Oamenii acestor miniaturi trăiesc în 1963, ne sînt uneori tovarăși de muncă, alteori vecini de bloc. Pe scenă, unii dintre ei au apărut cumva decontemporaneizați; o grimă și o costumație împovăraătoare, de pildă, asociate unui joc insuficient de simplu, de modern, au executat o „mutație“ în timp a personajelor în tablourile „Zi de spălat“ și „Un soț inventiv“. Anumite rezolvări regizorale au contravenit tonului general, de bun-gust, al spectacolului;

astfel, finalul scenei „Căsătorie-fulger“ frizează vulgarul. Asemenea scăderi au făcut ca în cursul reprezentației să rămînă, pe lângă reușitele semnalate, momente albe, lipsite de nerv.

Munca depusă pentru montarea spectacolului *Șapte păcate* trebuie socotită un început merit să trezească interesul atît al scriitorilor cît și al teatrelor pentru acest gen, apt să se bucure de popularitate.

Ileana Popovici

TEATRUL SATIRIC-MUZICAL „C. TĂNASE“

„CA LA REVISTĂ“ de Horia Șerbănescu, Sadi Rudeanu, Stelian Filip, Grigore Pop și Ion Ruș

Teatrul de revistă s-a desprins, în general, de pozițiile învechite față de substanța artistică a genului: a abandonat scheme, clișee, modalități desuete, aflate în contradicție cu noua realitate ce se cere reflectată, cu rolul și cu locul acestui teatru în ansamblul culturii noastre teatrale. Odată cu recuzita și cu decorurile prăfuite, au fost trecute în magazia cu vechituri și glumele în doi peri, și scenele siropoase, și vulgaritatea.

Noua premieră, *Ca la revistă*, se situează pe această linie ascendentă. Textul (Horia Șerbănescu, Sadi Rudeanu, Stelian Filip, Grigore Pop și Ion Ruș) poartă, în bună măsură, amprenta actualității. Spectacolul se desfășoară alert și se urmărește cu plăcere. Există câteva momente satirice reușite. Sceneta „Fantomel din... bulevard“, de pildă. Aici, deși satira vizează câteva tipuri des și de multă vreme exploatare în scris sau pe scenă, de către umoriștii noștri, nu se creează impresia de „lucru văzut“. Comicul nu se mai sprijină pe argoul folosit de personaje, pe cimilituri de bulevard puse cap la cap, cu sau fără coerență, și care, atunci cînd nu erau nocive, erau, în cel mai bun caz, de un comic ieftin și inefficient. Ridicolul tipului de bulevardist apare de astă dată organic, intrinsec personajelor, dezvăluite și satirizate în esența lor socială. În „Hai să te fac un tribunal“, apucăturile procesomane, străine normelor de conduită socialistă, sînt satirizate de ase-

menea în chip reușit. În rolurile celor două femei maniace, care își petrec aproape tot timpul pe sălile tribunalelor, exasperînd autoritățile prin plîngerile lor absurde, Puiu Călinescu și I. Brandea au reușit, dincolo de comicul travestiurilor, să creeze, cu mijloace caricaturale, dar nu șarjind, două tipuri care se rețin.

Mai sînt în spectacol și alte momente reușite: „Deșeuri la... birou“; cupletul „Școala de șapte ani... de acasă“ (interpretat de Didi Ionescu cu multă vervă, dar cu unele efuziuni temperamentale nu îndeajuns dozate). Nu pot trece însă neobservate unele nereușite. Sceneta „Teatrul antic“, bunăoară, care încearcă să satirizeze locatarii care nu-și îndeplinesc îndatoririle elementare față de administrația blocului (în locatarul recalitrant, Puiu Călinescu), deși concepută original, își pierde pe parcurs forța și adresa satirică.

O altă scenetă în care obiectivul satirei se pierde pe drum este „Medic de divorțuri“. Aici, personajul incriminat — un soț flusturatic — apare înzestrat cu un farmec pe care nu-l au adeseori nici personajele pozitive și este tratat cu o amabilă îngăduință. Am cita, la acest capitol, și momentul „La maternitate“ — o scenetă în care ideea e mult diluată și unde reapare o situație care a reținut prea des atenția autorilor de revistă, oferindu-le posibilitatea realizării unor momente comice cu un efort artistic minim.

Sus - Horia Șerbănescu și Puiu Călinescu ; jos : Luigi Ionescu

Regia spectacolului (B. Fălticineanu și Nicolae Frunzetti), pe lângă preocuparea manifestată și cu alte prilejuri în ceea ce privește ritmul, diversitatea prezentării momentelor scenice, minuirea meșteșugită a procedeele de tehnică scenică proprii estradei, vădește de astă dată și o mai atentă muncă cu actorii. În afara cuplului de certă popularitate format din Radu Zaharescu și Horia Șerbănescu (primul și compozitor, cel de-al doilea — interpret care, deși abordează în cele mai multe cazuri tipuri asemănătoare, le rezolvă în chip variat, cu mijloace comice fine), am reținut cu deosebire pe Puiu Călinescu, a cărui interpretare ni s-a părut mai cizelată, mai atentă la definirea caracterologică a personajului și mai puțin stăpînită de ticuri și de preocuparea pentru „efecte” sigure la public. I. Antonescu-Cărăbuș însă nu a fost folosit pe măsura posibilităților sale. În afara cupletului „Ca la revistă”, pe care l-a spus cu nerv, celelalte două apariții

Sus : Ion Antonescu-Cărăbuș și
Aida Moga ; jos : Radu Zaharescu

ale sale au fost, și datorită textului, destul de șterse.

Aida Moga a dovedit încă o dată, în „Fantomile din... bulevard“, că poate realiza cu talent dramatic un personaj.

Fără preocupare pentru un fast de paradă, care să încarce inutil scena, și fără căutări ostentativ originale, decoratorul Puiu Ganea a realizat un cadru potrivit evoluției scenice a interpreților și corpului de balet.

Coregrafia (Nicolae Sever și Sandu Feyer) — în ansamblu — inspirată tematic din actualitatea noastră (mai puțin „Visul unui vânător“, care s-ar fi vrut feerie și nu e). Ni s-au părut reușite tablourile „La Borzești“ și — într-o mai mică măsură — „Vaporul prieteniei“, în acesta persistând o anume preferință, pentru locul comun în reflectarea pitorescului.

În general, spectacolul *Ca la revistă* se remarcă, repetăm, prin acuratețe și prin tendințe spre calitate artistică.

Ilie Rusu

